

Kan Ministeren være tilfreds, saaledes som det staaar, skulle vi ikke gøre nogen Indsigelse derimod.

Som Landstingets 9de Forslag er der i § 4 foretaget en tilsyneladende ubetydelig Redaktionsændring, men som i Virkeligheden vil have til Resultat, at i de Virksomheder, som ville blive regulerede ved kommunale Vedtægter, ville selve Lokalerne Beskaffenhed ikke kunne blive dragne ind under det kommunale Tilsyn, men dette vil kun blive Tilfældet med de fabrikmæssige Virksomheder, som falde ind under Lovens Hovedregel. Det har maa-ske mindre praktisk Betydning, men vi finde ikke i og for sig Forandringen god.

Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 15, den Hovedændring, som Landstinget har foreslaaet, nemlig med Hensyn til Børnene. Som ærede Medlemmer ville erindre, blev det med overvældende Flertal her i Tinget vedtaget, at Folketinget opstillede som Idealet, som Programmet, at Beskyttelsen for Børnene, Forbudet mod Fabrikarbejde, skulde udstrækkes lige saa langt som den skolepligtige Alder. Men vi vare forsigtige, vi vare varsomme Lovgivere, vi gave en Overgangsfrist, at for det første Børn i de næste 5 Aar kunde indstilles i Virksomheder efter det fyldte 12te Aar uden Hensyn til Loven. Man anbragte dernæst en Sikkerhedsventil i visse Tilfælde, hvor der kunde være Mulighed og Brug for en saadan, men vi fastholdt Hovedprincippet, Hovedreglen i Ministerens Forslag. Dette har jo Landstinget slagtet, Landstinget er gaaet til den aldeles bestemte bindende Regel, at lade Børn over 12 Aar — ikke være ubeskyttede, men kun at lade dem nyde en saadan Beskyttelse, som de have efter den nugældende Lovgivning, i Virkeligheden uden noget væsentligt Fremskridt fra den nugældende Lov, og kun for Børn mellem 10 og 12 Aar indtræder den forøgede Beskyttelse, som vi have tilkendt alle Børn, som endnu gaa i Skole. Man kan sige, saaledes som det er blevet sagt, og saaledes som vi heller ikke have kunnet bestride det i vor Erklæring, at i de første 5 Aar vilde Resultatet af vor og Landstingets Regel blive den samme, men vi beklage alligevel i høj Grad, at Landstinget er gaaet til denne Ændring. Landstinget

har foretaget to andre Ændringer med Hensyn til Børnearbejdet. Efter det af os vedtagne Lovforslag skulde der, i Overensstemmelse med Regeringens Forslag, være en Pavse i Børnearbejdet i det mindste efter 4 Timers Forløb. Dette har Landstinget rettet til 4½ Time. Vi havde vedtaget, at Barnet ikke maatte benyttes i Fabrikarbejde uden et Mellemrum fra Skolearbejdet paa 2 Timer. Dette er blevet nedsat til 1½ Time, og efter enkelte Landstingsmænds Ønske skulde det endogsaa være nedsat til 1 Time. Jeg tror, at i saa Fald vilde det have faldet os meget vanskeligt for ikke at sige umuligt at vedtage Lovforslaget. Efter det, som Landstinget har vedtaget med Hensyn til Børn mellem 12 og 14 Aar, vil den Forandring, som foregaar i den nugældende Lovgivning, blive ganske minimal. Landstinget har i sit Ændringsforslag under Nr. 18 foreslaaet en ganske lignende Ændring med Hensyn til Arbejdspavsen for unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar, saaledes at Tiden er bleven forandret fra 4 til 4½ Time. Det er der selvfølgelig mindre at sige til, naar man først har slugt Kamelen med Hensyn til Børn mellem 12 og 14 Aar.

Under Nr. 19—21 har man fremdeles med Hensyn til Personer mellem 14 og 18 Aar foretaget nogle Smaaændringer, som jeg ikke kan gøre nogen begrundet Indvending imod. De angaar Reglen om Indenrigsministerens Dispensationsbeføjelse. Ifølge denne Dispensationsbeføjelse var Indenrigsministeren jo berettiget til at give Lov til Nattearbejde for unge Mennesker, naar det var nødvendigt for deres tekniske Uddannelses Skyld. Landstinget har rettet Ordet „teknisk“ til „faglig“, hvilket er en Forbedring. Men Landstinget har fremdeles rettet Tallet 16 til 15, hvilket ikke er nogen Forbedring, altsaa herved udstrakt Ministerens Dispensationsbeføjelse. For det tredje har Landstinget begrænset Ministerens Dispensationsbeføjelse til kun at angaa mandlige Arbejdere. Da den højtærede Indenrigsminister ved Sagens Behandling her i Folketinget udtrykkeligt erklærede, at hverken han eller nogen anden Indenrigsminister vilde give Dispensation til Fordel for — maa jeg sige til Skade for — unge Kvinder, tror jeg ikke der er nogen virkelig Realitet i Landstin-